

ZAVNOBiH kao STAVOBiH: Afirmacijska negacija

Autor **Dubravko Lovrenović**
27.11.2016. u 20:05

Izdvajamo

- Datum kojim se potvrđuje državnost BiH mogao bi, možda, i biti ime jedne bosanskohercegovačke nagrade. To bi još i moglo imati nekog smisla, ali u jednom nacionalistički koncipiranom projektu – nikako. Zato što su osnove ZAVNOBiH-a do slova protivne onome za što se temeljno zalažu Sanjin Kodrić, Fahrudin Rizvanbegović Stav i neki drugi.

Povezani članci

- KAD SVECI MARŠIRAJU, HRT MIJENJA PROGRAM, A HND...
SVOJIM...
Goran Sarić: Homić i ženskaroš
- Lejla Dragnić: Kozmetičke izmjene zakona o stranim investicijama
- Robert Ježić izašao iz pritvora
- Prozivka u pravi čas: Eto nam prilike za još jednu političku tuču!
- Slavoj Žižek o Pussy Riot: Pravo bogohuljenje

Свијта ми се 29

foto: stav.ba

Kad jedan medij, čija je orijentacija konceptualizirana na bošnjačkoj nacionalističkoj ideologiji, ustanovi književnu nagradu koja pritom nosi ime po datumu održavanja ZAVNOBiH-a, onda je jasno da smo ušli u etapu surove trivijalizacije svega što bi u iole ozbiljnoj zemlji bilo referentna historijska tačka. Za svakog ko je elementarno upućen u historijski kontekst ZAVNOBiH-a i u njegove temelje, ovo ime za nagradu koju daje Stav, s obzirom na njegovu ideološku koncepciju, a koja se jasno ogleda i u sastavu žirija, zvuči opskurno. No, kako ideologija inače funkcioniра poput švedskog stola, vjerujem da su stavovci i njihov žiri, u svojoj promociji, uporište u ovom datumu pronašli jedino u državnosti Bosne i Hercegovine, a sve ostalo njima se ne može svidjeti, pa će jednostavno preskočiti. Uostalom, to su svojom pisanijom o ovom događaju već pokazali.

Kodrićeve uzavrele ambicije i njegova funkcionarija ne miruju. U međuvremenu se dokopao još jedne: postao je predsjednik žirija koji ispred sedmičnog časopisa „Stav“, a povodom Dana državnosti BiH, dodjeljuje nagradu „25. novembar“ iz oblasti književnosti. Prvi dobitnik nagrade za životno djelo je književnik i član ANU BiH Dževad Karahasan. Ništa u tome ne bi bilo sporno da nagradu ne dodjeljuje bošnjački časopis, čija urednička politika, zasnovana na rigidnosti i isključivosti, u cijelosti ne odudara od principa proglašanih na ZAVNOBiH-u. Ništa manje nije sporno to što se u ulozi predsjednika žirija našla osoba koja je u akademskim krugovima označena kao šarlatan i spletkaroš, osim toga i lažov, direktno upregnuta u stranačka kola ideologije s neskrivenom željom prekrajanja obrazovnog sistema po etnokonfesionalnom obrascu. Zato se postavlja pitanje: ko to koga ovdje obmanjuje i ko zloupotrebljava ZAVNOBiH pretvarajući ga u STAVOBiH?

Da je Stav objavio samo informaciju da utemeljuje bilo kakvu književnu nagradu, vjerujem da bi mnogi odmah pretpostavili ko bi tu famoznu nagradu, u stvari, dodijelio, odnosno ko bi bili članovi žirija, a ko bi morao biti njegov predsjednik, jer je aktuelnom Stavovom kolumnisti nedostajala još samo ova funkcija u biografiji – funkcija predsjednika žirija za dodjelu jedne književne nagrade. Ovu, kao i sve ostale, njemu je njegova teška borba dala. Borio se on bespoštedno za nju na stranicama ovog glasila, naročito od ljetos kada je krenula serija njegovih difamirajućih tekstova, pa kad se već niko ozbiljan i ozbiljno stručan nije sjetio ovog, inače jedinog profesora bošnjačke književnosti, dužan je bio Stav da mu se oduži za dosljedno targetiranje ljudi i podmetanje koje traje zadnjih mjeseci, pošto mu se prethodno odužio ministar obrazovanja i nauke Kantona Sarajevo – Elvir Kazazović, pod pritiskom svoje stranke ili ne, svejedno je.

Članovi žirija svojim dosadašnjim „radom“ obećavaju ovakve nagrade, a ime nagrade – 25. novembar – dođe im tek kao smokvin list. Kad jedan medij, čija je orijentacija konceptualizirana na bošnjačkoj nacionalističkoj ideologiji, ustanovi književnu nagradu koja pritom nosi ime po datumu održavanja ZAVNOBiH-a, onda je jasno da smo ušli u etapu surove trivijalizacije svega što bi u iole ozbiljnoj zemlji bilo referentna historijska tačka. Za svakog ko je elementarno upućen u historijski kontekst ZAVNOBiH-a i u njegove temelje, ovo ime za nagradu koju daje Stav, s obzirom na njegovu ideološku koncepciju, a koja se jasno ogleda i u sastavu žirija, zvuči opskurno. No, kako ideologija inače funkcionira poput švedskog stola, vjerujem da su stavovci i njihov žiri, u svojoj promociji, uporište u ovom datumu pronašli jedino u državnosti Bosne i Hercegovine, a sve ostalo njima se ne može svidjeti, pa će jednostavno preskočiti. Uostalom, to su svojom pisanijom o ovom događaju već pokazali.

Kako su, prema dokumentima ZAVNOBiH-a, temeljna tri naroda i nacionalne manjine u BiH, zar ne bi bilo primjereno očekivati da u žiriju koji dodjeljuje nagradu po ovom događaju, bude još predstavnika temeljnih naroda? O manjinama neću ni govoriti. Kao što je tragikomično govoriti o sekularizmu kao zavobihovskoj tekovini uz profesore – nacional(ističke) pregaoce. Oni su tu da nam nanovo potvrde da smo politički u vremenu devetnaestovjekovne politike koja se vodi u okviru etnokonfesionalnih nacija.

Na koncu, šta uopće danas može značiti koketiranje sa ZAVNOBiH-om jednog ovakvog medijskog koncepta, ako to nije samo još jedan brutalni pokušaj da se svjesno iskrivi i iskrivljuje kako bi se koliko-toliko utjecalo na socijalnu koheziju, odnosno da se sebe postavi na talasne dužine koje su brojnim ljudima još uvijek jako bliske, posebno među onima koji ne pate od sindroma lažnog pamćenja, i koji se još uvijek sjećaju vremena kad su ljudi ratovali za Titovu Bosnu i Hercegovinu. A sjećamo se, bilo ih je. S pravom, budući da bez Tita na ZAVNOBiH-u ništa ionako ne bi prošlo. Drugim riječima, prošlo je onako kako je Tito htio, naročito na zasjedanju u Sanskom Mostu (30. VI. – 2. VII. 1944). U tome se barem svi historičari slažu kad se pozivaju na dokumente sa osnivačkog zasjedanja AVNOJ-a, gdje se govori o svim jugoslovenskim „zemljama“ pod kojima se podrazumijevaju teritorijalno-političke jedinice kao sastavni dijelovi Jugoslavije, i pritom se navode imena vijećnika i to kao predstavnika: Slovenije, Hrvatske, Srbije, Sandžaka, Bosne i Hercegovine, Crne Gore i Vojvodine[1]. Što jasno potvrđuju i prvotna odstupanja od principa koliko naroda – toliko federalnih jedinica u slučaju Bosne i Hercegovine. Odstupanje koje je Rodoljub Čolaković označio nužnim, jer je pomenuti princip bio odveć „mehanički“, pa su članovi rukovodstva PK KPJ za BiH pronašli rješenje koje je sačuvalo cjelovitost i integritet Bosne i Hercegovine, a u skladu sa temeljnim principima na kojima se izgrađivala nova federacija. Tako je Pokrajinski komitet KP BiH insistirao da se BiH očuva kao historijski utemeljena geografska i ekonomska cjelina, sa specifičnom nacionalnom i konfesionalnom strukturom, te kao takva izgrađuje kao ravnopravna članica federativne Jugoslavije. Nažalost, toliko političkog umijeća nikad nisu pokazali oni koji se pokrivaju ZAVNOBiH-om. Oni suštinski ostaju nacionalistički solidarni. Kome nisu poznate ratne prilike, depresivno kleptomansko poraće, mogao je to još jučer vidjeti u reakcijama na proslavljanje godišnjice nikad ugasle Herceg-Bosne. Pošto su iskrivili i detronizirali sve što su mogli u svojoj agresivnoj i promašenoj politici, ostaje im ovaj historijski događaj, ali ne u njegovoj kompleksnosti, nego onako kao to njihovom intelektualnom i moralnom profilu i dolikuje – kao švedski sto. S druge strane, nije ništa novo u tome da se izmišljanjem i kreiranjem „vrijednosti“ u jednom društvu bave oni koji imaju isključivo političke ciljeve. Datum kojim se potvrđuje državnost BiH mogao bi, možda, i biti ime jedne bosanskohercegovačke nagrade. To bi još i moglo imati nekog smisla, ali u jednom nacionalistički koncipiranom projektu – nikako. Zato što su osnove ZAVNOBiH-a do slova protivne onome za što se temeljno zalažu Sanjin Kodrić, Fahrudin Rizvanbegović Stav i neki drugi.

[1] Milivoj Bešlin: prema S. Nešović, B. Petranović, AVNOJ i revolucija. Tematska zbirka dokumenata 1941–1945, Beograd, 1983, str. 263–282.

Свијта ми се 29

Autor **Dubravko Lovrenović**
27.11.2016. u 20:05

Social media
Podijeli

Print

Pošalji e-mail